

skyldshartkorn; de havde i Stedet derfor en Kanon, som, efter at den nye Skyld sætningslov er traadt i Kraft, fik Navn af Tordebogsafgift. I Stedet for at saaledes de danske Møller bleve fritagne for Mølleflyldshartkornet og i 10 Aar ikke vare indsatte for Konkurrence fra nybyggede Møller, have Møllerne i de indlemmede Distrikter været Gjenstand for en hel anden Behandling, idet de kun fik 1 Aars Frist, og idet man ikke gav dem nogen Nedsættelse i deres Tordebogsafgift, der for dem maatte være det Samme, som Mølleflyldshartkornet var for Kongerigets Møller. Man blev imidlertid ikke herved, men paalagde dem endog saa en Forhøielse, nemlig gennem Bygningsafgiften. Naar ærede Medlemmer ville se hen til Motiverne i Skyld sætningsloven af 31te Marts 1867, ville De deraf se, at Bygningsafgiften ved denne Lov blev forhøiet for de tidligere flævigste Distrikter med 50 pCt. Dette er selvfølgelig flet, og det forekommer mig endog, at det er flet i en noget høiere Grad end 50 pCt. for den her omhandlede Mølle. Barfentin fik nemlig Bygningsafgiften forhøiet fra 15 Rd. 40 ß. til 28 Rd. 94 ß., altsaa en Forhøielse af 13 Rd. 54 ß. eller omtrent en Forhøielse til det Dobbelte. Jeg kan nu ikke finde Andet, end at Møllerne i de indlemmede Distrikter ere blevne behandlede langt haardere end deres Kolleger i Danmark, og i mit Distrikt, hvor der kun findes 3 af disse Møller, er navnlig Tugen bleven saa haardt medtagen som den Mand, der her er Tale om. Til hans Mølle hører kun c. 4 Tønder Land, hvoraf det Meste medgaar til Mølle dam, Byggeplads og Have, medens Resten for en stor Del bestaar af ubrugelige Ballestrænder. Hele Eiendommen er skyldsat for c. 3 Skpr. Hartkorn. Enhver vil kunne indse, at af dette Jordareal kan Tugen leve. Siden den danske Lovgivning om Mølleneringen er traadt i Kraft, er der opbygget to nye Møller lige paa Grændsen af hans tidligere Distrikt, hver i omtrent 1/2 Mils Afstand fra ham, og Stieren af en tredje Mølle, som allerede tidligere under Beskyttelse af Loven af 16de Februar 1854 var bleven opført, men som svarede en Koncessionsafgift af 25 Rd. pr. Aabørn, altsaa en Afgift af over 100

Rd., indsendte sin Koncessionslige strax efter, at den danske Lovgivning var bleven indført, da han ikke længere havde den behov. Følgen heraf var, at han ogsaa blev fri for alle Afgifter, og derved den sidste Beskyttelse, som Bønderup Mølle havde, forsvandt. Det glæder mig derfor, at det ærede Finantsudvalg har indstillet dette Andragende til Finantsministeren, og da det er det samlede Udvalg, der i Aar har gjort denne Indstilling, har jeg begrundet Haab om, at den vil blive vedtagen af Thinget. Der er imidlertid et Punkt, hvori jeg ikke er enig med Udvalget, og det er særlig derfor, jeg har tilladt mig at tage Ordet, nemlig i dets Motivering. Det hedder nemlig: „Udvalget maa være af den Formening, at Billighed taler for, at der, med Hensyn til, at Andrageren har oplyst, at Indførelsen af den danske Lovgivning i de forhen til Hertugdømmet Slesvig hørende Distrikter har medført en Forhøielse af den hans Mølle paahvilende Bygningsafgift, bør tilstaaes ham nogen Lempelse, og skal derfor anbefales Henvisning af Andragendet til Finantsministeren“. Jeg kan ikke være enig med Udvalget i, at det netop er af den Grund, at der blev paalagt Andrageren en Forhøielse i Bygningsafgiften, at Andragendet bør henvises til Ministeren. Derimod tror jeg, at det bør begrundes paa helt andre Forhold, nemlig dels derved, at han ikke har faaet den omtalte 10aars Frist, og dels derved, at han ikke har faaet nogen som helst Nedsættelse i Lighed med, hvad Kongerigets Møller fik med Hensyn til Mølleflyldshartkornet. Jeg tror derfor, at det vilde være rigtigt, at der særlig af Hensyn til disse Grunde blev givet ham en Nedsættelse i hans store Tordebogsafgift, og jeg skal tillade mig at anmode den høitærede Finantsminister, som desværre ikke i dette Dieblis er tilstede, om at tage under Overveielse, om der ikke skulde være vægtige Grunde nok tilstede for at bevilge ham en saadan Nedsættelse i Tordebogsafgiften. Efter min Anskuelse vilde det være rigtigt, om den høitærede Finantsminister udnævnte et Par uvillige Mænd til at undersøge dette Forhold. Naar disse da kom til det Resultat, at 10 Aars Fristen for denne Mand vilde have haft en Værdi af f. Ex. 200 Rd., om